DOMSTOLENS KENDELSE (Anden Afdeling)
30. januar 2002 *

I sag C-151/01 P,

La Conqueste SCEA, Morlaas (Frankrig), ved avocats A. Lyon-Caen, F. Fabiani og F. Thiriez, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 30. januar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-215/00, La Conqueste mod Kommissionen (Sml. II, s. 181), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A.-M. Rouchaud og X. Lewis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N. Colneric, og dommerne R. Schintgen (refererende dommer) og V. Skouris,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 6. april 2001 har La Conqueste SCEA i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt af Retten i Første Instans (Femte Afdeling) den 30. januar 2001 i sag T-215/00, La Conqueste mod Kommissionen (Sml. II, s. 181, herefter »den anfægtede kendelse«), hvorved Retten afviste virksomhedens søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1338/2000 af 26. juni 2000 om tilføjelse til bilaget til forordning (EF) nr. 2400/96 om optagelse af visse betegnelser i registret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser, som forudsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 154, s. 5), for så vidt »canard à foie gras du Sud-Ouest« er blevet optaget i bilaget som en beskyttet geografisk betegnelse.

De relevante retsregler

2 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 535/97 af 17. marts 1997 (EFT L 83, s. 3, herefter »forordning nr. 2081/92«), fastsættes, således som det anføres i artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, reglerne om den beskyttelse inden for Fællesskabet af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som kan tilkomme visse landbrugsprodukter og visse levnedsmidler.

3 Artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

[...]

b) »geografisk betegnelse«: navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel:

— som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og

— hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område.«

4 I artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 bestemmes: »For at en beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) eller en beskyttet geografisk betegnelse (BGB) kan benyttes for et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, skal dette være omfattet af en varespecifikation.« I samme bestemmelses stk. 2 opregnes de elementer, som varespecifikationen mindst skal omfatte, heriblandt, jf. litra c), en afgrænsning af det geografiske område.

5 I tolvte betragtning til forordning nr. 2081/92 anføres det, at »de geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelserne bør registreres på fællesskabsplan for at opnå beskyttelse i alle medlemsstater«. Det hedder i forordningens trettende betragtning, at »registreringsproceduren skal gøre det muligt for enhver individuelt og direkte berørt person at gøre sine rettigheder gældende ved indsigelse over for Kommissionen via den givne medlemsstat«.

6 Artikel 5-7 i forordning nr. 2081/92 fastlægger den såkaldte »normale« procedure for registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser. Ansøgningen om registrering fra en sammenslutning af producenter og/eller forarbejdningsvirksomheder eller — på visse betingelser — fra en fysisk eller juridisk person (artikel 5, stk. 1 og 2) skal omfatte den varespecifikation, der er omhandlet i artikel 4 (artikel 5, stk. 3), og den skal være stilet til den medlemsstat, hvor det pågældende geografiske område er beliggende (artikel 5, stk. 4). Medlemsstaten kontrollerer, om ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen med varespecifikation og andre dokumenter, som den har baseret sin afgørelse på, hvis den finder, at forordningens krav er opfyldt (artikel 5, stk. 5).

7 I artikel 6 i forordning nr. 2081/92 fastlægges den fremgangsmåde, hvorefter Kommissionen undersøger en registreringsansøgning. Inden for en periode på seks måneder kontrollerer Kommissionen ved en formel undersøgelse, om registreringsansøgningen indeholder alle de i forordningens artikel 4 nævnte oplysninger (artikel 6, stk. 1). Hvis Kommissionen drager den konklusion, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse, foretager den en offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (artikel 6, stk. 2). Modtager Kommissionen ingen indsigelser i henhold til artikel 7, indfører den betegnelsen i et register benævnt »Register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser« (artikel 6, stk. 3). De betegnelser, der indføres i registret, offentliggøres derefter i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (artikel 6, stk. 4). Hvis Kommissionen på baggrund af den i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 2081/92 omhandlede undersøgelse derimod drager den konklusion, at betegnelsen ikke opfylder betingelserne for beskyttelse, beslutter den efter fremgangsmåden i forordningens artikel 15 ikke at foretage den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse (artikel 6, stk. 5).

8 Artikel 7 i forordning nr. 2081/92, som omhandler fremgangsmåden for indsigelse mod registreringen, lyder som følger:

»1. Inden seks måneder efter datoen for den i artikel 6, stk. 2, omhandlede offentliggørelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* kan enhver medlemsstat gøre indsigelse mod registreringen.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder drager omsorg for, at enhver, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse, får adgang til at gøre sig bekendt med ansøgningen. Endvidere kan medlemsstaterne i overensstemmelse med deres faktiske forhold bestemme, at andre parter med en berettiget interesse kan få sådan adgang.

3. Enhver retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person kan rejse indsigelse mod den påtænkte registrering ved at fremsende en behørigt begrundet erklæring til den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den pågældende person har bopæl eller forretningssted. Den kompetente myndighed træffer de fornødne foranstaltninger for at tage hensyn til disse bemærkninger eller denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

4. For at kunne tages til følge skal indsigelsesmeddelelsen:

— enten påvise, at betingelserne i artikel 2 ikke er opfyldt

— eller påvise, at registreringen af det foreslåede navn vil skade en eksisterende helt eller delvis enslydende betegnelse eller et varemærke eller produkter, som lovligt findes på markedet i mindst fem år forud for offentliggørelsen i henhold til artikel 6, stk. 2

— eller præcisere de omstændigheder, som gør det muligt at slutte, at det navn, som er søgt registreret, er en artsbetegnelse.

5. Såfremt en indsigelse kan tages til følge i henhold til stk. 4, opfordrer Kommissionen de pågældende medlemsstater til at søge at nå til indbyrdes enighed i overensstemmelse med deres interne procedurer inden tre måneder. Hvis

a) enighed opnås, meddeler de pågældende medlemsstater Kommissionen alle enkeltheder i forbindelse med den opnåede enighed, samt ansøgerens og den

indsigende parts synspunkter. Såfremt de oplysninger, der modtages i medfør af artikel 5, ikke har undergået ændringer, følger Kommissionen fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4. I modsat fald indleder den på ny fremgangsmåden i artikel 7

b) enighed ikke opnås, træffer Kommissionen afgørelse efter fremgangsmåden i artikel 15 under hensyntagen til loyal skik og brug og den faktiske risiko for forveksling. Besluttes det at lade registrering ske, foretager Kommissionen offentliggørelse efter fremgangsmåden i artikel 6, stk. 4.«

De omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, og retsforhandlingerne ved Retten

9 De omstændigheder, der ligger til grund for tvisten, er i den anfægtede kendelse beskrevet på følgende måde:

»7 Sagsøgeren er en virksomhed i Sydvestfrankrig, der beskæftiger sig med produktion og kunstig udrugning af æg fra mulardænder samt opdræt og opfedning af disse ænder.

8 Den 5. maj 1999 fremsendte den franske regering i henhold til artikel 5, stk. 5, i forordning nr. 2081/92 en ansøgning til Kommissionen om registrering som beskyttet geografisk betegnelse af betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest«, der var indgivet af Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest.

9 Den 28. september 1999 blev denne ansøgning offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i overensstemmelse med artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 2081/92 (EFT C 274, s. 5).

10 Ved skrivelse af 6. oktober 1999 gjorde sagsøgeren over for det franske landbrugs- og fiskeriministerium indsigelse mod registreringen med henvisning til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92. Sagsøgeren gjorde navnlig gældende, at proceduren for registrering som beskyttet geografisk betegnelse af »canard à foie gras du Sud-Ouest« ikke havde været tilstrækkeligt offentliggjort på nationalt plan, og at den varespecifikation, der ledsagede Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouests registreringsansøgning, indeholdt specifikationer, der »ikke havde nogen forbindelse med beskyttelsen af den geografiske oprindelse«. Sagsøgeren bestred især relevansen af kravene vedrørende »maksimum for produktionskapacitet i strukturerne for opdræt og opfedning af ænder til foie gras« og fastholdt, at disse krav havde meget alvorlige følger for sundheden, hygiejnen og sikkerheden i produktionen på grund af den monopolsituation, som de små bedrifter ville blive placeret i.

11 Den 6. oktober 1999 sendte sagsøgeren ligeledes indsigelsen til Kommissionen, der ved skrivelse af 20. oktober 1999 meddelte sagsøgeren, at indsigelsen i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 skulle stiles til de kompetente franske myndigheder. Ved skrivelse af 2. november 1999 svarede sagsøgeren Kommissionen, at sagsøgeren havde fremsendt indsigelsen til Kommissionen og til myndighederne samtidig.

12 Ved skrivelse af 8. marts 2000 meddelte det franske landbrugs- og fiskeriministerium sagsøgeren, at sagsøgerens indsigelse ikke opfyldte de betingelser for behandling af indsigelsen, der er fastsat i forordning nr. 2081/92, og at den derfor ikke ville blive videresendt til Kommissionen.

Ministeriet anførte navnlig, at sagsøgerens argumentation, hvorefter begrænsningen af opdræts- og opfedningsstedernes størrelse kunne have meget alvorlige følger for sundheden, hygiejnen og sikkerheden i produktionen, ikke kunne tages til følge, idet »bestemmelserne vedrørende hygiejne og sikkerhed [gælder for] alle uanset strukturens størrelse«. Sagsøgeren anlagde ved stævning af 8. april 2000 sag ved det franske Conseil d'État med påstand om annullation af denne afgørelse.

13 Den 28. marts 2000 fremsendte Frankrigs faste repræsentant ved Den Europæiske Union et notat til Kommissionen, der angav grundene til, at de kompetente franske myndigheder havde besluttet ikke at videresende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen.

14 Kommissionen har udstedt forordning (EF) nr. 1338/2000 [...]. Ifølge tredje betragtning til forordningen »har [Kommissionen] ikke i henhold til artikel 7 [i forordning nr. 2081/92] modtaget nogen indsigelser, efter at betegnelsen, som fremgår af bilaget til nærværende forordning, er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*«. Kommissionen har derfor fundet, at betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest« kunne registreres i Registeret over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser og således være beskyttet i Fællesskabet som beskyttet geografisk betegnelse.«

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. august 2000 anlagde sagsøgeren i medfør af artikel 230, stk. 4, EF sag med påstand om annullation af forordning nr. 1338/2000.

11 Ved særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 12. oktober 2000 nedlagde Kommissionen i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement påstand om, at sagen blev afvist. Sagsøgeren indgav sine bemærkninger hertil den 21. november 2000.

Den anfægtede kendelse

12 I den anfægtede kendelse afviste Retten sagen.

13 Retten gennemgik sin faste retspraksis vedrørende personers søgsmålskompetence med hensyn til annullationssøgsmål til prøvelse af en forordning. Herefter fastslog den i den anfægtede kendelses præmis 32, at forordning nr. 1338/2000 for det første ikke er rettet til bestemte erhvervsdrivende, såsom sagsøgeren, men giver alle virksomheder, hvis varer opfylder de fastsatte geografiske og kvalitative krav, ret til markedsføring under betegnelsen »canard à foie gras du Sud-Ouest«, og nægter alle virksomheder, hvis varer ikke opfylder disse betingelser, denne ret. De nævnte betingelser er ens for alle producenter. I præmis 33 udledte Retten, at denne forordning fremstår som en almengyldig foranstaltning, som finder anvendelse på objektivt bestemte situationer, og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig for alle de virksomheder, der fremstiller et produkt med objektivt fastlagte egenskaber.

14 Herefter tog Retten stilling til de argumenter, som sagsøgeren havde fremført til støtte for, at denne virksomhed på trods af den almengyldige karakter af forordning nr. 1338/2000 er individuelt berørt, idet det på grund af visse egenskaber, som er særlige for virksomheden, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller den fra alle andre, og derved individualiserer den på lignende måde som en beslutnings adressat.

15 Sagsøgeren gjorde gældende, at virksomhedens aktiviteter indgår i et vertikalt produktionsnetværk, der fuldt ud er beliggende i det pågældende geografiske område, hvorfor den ikke kan overholde varespecifikationens krav til det maksimale antal ænder pr. driftssted eller pr. opdrætter, som kan opdrættes og opfedes årligt. Derfor kan sagsøgeren ikke længere anvende den pågældende

betegnelse, som virksomheden har markedsført sine varer under i mere end 20 år. Hertil bemærkede Retten i præmis 36, at alle andre producenter, der aktuelt eller potentielt befinder sig i en situation, der er identisk med den af sagsøgeren påberåbte, er berørt af forordning nr. 1338/2000 på samme måde som sagsøgeren.

16 Retten tilføjede i samme præmis, at sagsøgerens påstand om, at de omtalte krav i varespecifikationen var blevet opstillet med det ene formål at fortrænge sagsøgeren fra markedet for ænder til foie gras fra Sydvestfrankrig, ikke var underbygget af noget konkret bevis. Desuden afvistes argumentet i den anfægtede kendelses præmis 37 om, at forordning nr. 1338/2000 ville få alvorlige økonomiske følger for sagsøgeren, ud fra den betragtning, at en almengyldig retsakt kan have forskellige konkrete følger for de forskellige retssubjekter, den gælder for, uden at dette adskiller dem fra alle andre berørte erhvervsdrivende, idet — som i den foreliggende sag — retsaktens anvendelse sker på baggrund af en objektivt bestemt situation.

17 Med hensyn til argumentet, der er udledt af dom af 18. maj 1994, Codorníu mod Rådet (sag C-309/89, Sml. I, s. 1853), om, at en almengyldig bestemmelse kan berøre en erhvervsdrivende individuelt, når den skader denne erhvervsdrivendes særlige rettigheder, fastslog Retten i præmis 40, at sagsøgeren ikke havde bevist eller i øvrigt påstået, at anvendelsen af den geografiske betegnelse er en specifik ret svarende til den i sagen Codorníu mod Rådet omhandlede ret, som virksomheden har opnået på nationalt eller fællesskabsretligt plan inden vedtagelsen af forordning nr. 1338/2000, og at virksomheden har lidt skade i ovennævnte retspraksis' forstand.

18 Sagsøgeren anførte tillige, at virksomheden er individuelt berørt af den anfægtede forordning på grund af, at den skader de proceduremæssige garantier, der gives sagsøgeren i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, men derimod fratager

virksomheden enhver effektiv adgang til domstolsprøvelse ved Fællesskabets retsinstanser. Hertil henviste Retten i den anfægtede kendelses præmis 42 til retspraksis, i henhold til hvilken hverken proceduren for udarbejdelse af generelle retsakter eller de generelle retsakter selv efter fællesskabsrettens almindelige grundsætninger — som f.eks. retten til at blive hørt — kræver deltagelse af de berørte personer, da disses interesser anses for repræsenteret af de politiske instanser, som har til opgave at vedtage de nævnte retsakter. Når processuelle rettigheder således ikke er udtrykkeligt garanteret, ville det være i strid med ordlyden af og ånden bag artikel 230 EF, såfremt enhver borger, som har deltaget i forberedelsen af en lovgivningsmæssig akt, efterfølgende kan anlægge sag til prøvelse heraf (Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Groß-braunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, præmis 60 og 68, og af 9.11.1999, sag T-114/99, CSR Pampryl mod Kommissionen, Sml. II, s. 3331, præmis 50). Retten konkluderede, at spørgsmålet om, hvorvidt den foreliggende sag kunne realitetsbehandles, derfor alene skulle bedømmes på grundlag af de proceduremæssige garantier, der særligt er indrømmet borgerne ved forordning nr. 2081/92.

19 Retten fastslog i den anfægtede kendelses præmis 44-47, at forordning nr. 2081/92 ikke fastsætter specifikke proceduremæssige garantier for den enkelte på fællesskabsplan, og at de garantier, der gives borgerne inden for rammerne af indsigelsessystemet i henhold til denne forordnings artikel 7, alene er medlemsstaternes ansvar og indebærer ikke udøvelse af skønsmæssige beføjelser fra Kommissionens side. I den anfægtede kendelses præmis 45 henledte Retten særligt opmærksomheden på, at der i forordningens artikel 7, stk. 1, alene gives medlemsstaterne ret til over for Kommissionen at gøre indsigelse mod registreringen, og at forordningens artikel 7, stk. 3, ikke pålægger den pågældende medlemsstat at videresende den indsigelse, der er rejst over for medlemsstaten af en retmæssigt berørt juridisk eller fysisk person, men at medlemsstaten derimod alene skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at »tage hensyn til« denne indsigelse inden for de fastsatte frister.

20 Endelig fastslog Retten i den anfægtede kendelses præmis 48, at selv om man havde antaget, at den kompetente franske myndighed havde tilsidesat visse af

sagsøgerens processuelle rettigheder ved at nægte at fremsende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen, følger det ikke heraf, at den foreliggende sag alene af denne grund skal antages til realitetsbehandling. Til støtte for denne konklusion bemærkede Retten følgende:

»49 Fællesskabets retsinstanser har nemlig ikke inden for rammerne af et annullationssøgsmål, der er anlagt i henhold til artikel 230 EF, kompetence til at træffe afgørelse om lovmæssigheden af en retsakt udstedt af en national myndighed, selv om denne indgår i en fællesskabsretlig beslutningsproces, når det klart fremgår af kompetencefordelingen inden for det pågældende område mellem de nationale myndigheder og fællesskabsinstitutionerne, at den af de nationale myndigheder udstedte retsakt binder den beslutningstagende fællesskabsinstans og således er afgørende for ordlyden af dennes beslutning (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 57).

50 Denne situation foreligger, når den kompetente nationale myndighed beslutter ikke at videresende den indsigelse til Kommissionen, som den har modtaget fra en borger i henhold til artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92 (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 58). Det fremgår nemlig af det ovenfor anførte (jf. præmis 45), at Kommissionen er bundet af denne beslutning og ikke kan tage hensyn til en indsigelse, som den har modtaget fra andre end en medlemsstat.

51 Medmindre der anlægges sag ved Domstolen i henhold til artikel 226 EF, tilkommer det således alene de nationale retter, i givet fald efter en præjudiciel forelæggelse for Domstolen, at træffe afgørelse vedrørende lovmæssigheden af den pågældende nationale retsakt og vedrørende den pågældende medlemsstats eventuelle ansvar, såfremt det gøres gældende, at retsakten har voldt skade (kendelsen i sagen CSR Pampryl mod Kommissionen, præmis 59).

52 Det bemærkes, at sagsøgeren har anlagt sag ved det franske Conseil d'État vedrørende den kompetente franske myndigheds beslutning om ikke at videresende sagsøgerens indsigelse til Kommissionen.«

Appellen

21 Til støtte for appellen har appellanten fremført fire anbringender.

22 For det første er det blevet gjort gældende, at Retten har foretaget en urigtig retsanvendelse, idet den ikke har undersøgt, om forordning nr. 1338/2000 berørte appellanten på en særlig måde, i særdeleshed med hensyn til strukturen af den appellerende virksomheds produktionsnetværk, set i forhold til alle andre producenter i den berørte region. La Conqueste SCEA har hertil påpeget, at Retten i den anfægtede kendelses præmis 36 ikke burde have forholdt sig til kriteriet »alle andre producenter, der aktuelt eller potentielt befinder sig i en situation, der er identisk« i abstrakte vendinger. Når man tager formålet med forordning nr. 1338/2000 i betragtning, nemlig at beskytte betegnelsen »Sud-Ouest« ved mærkningen af produkter fremstillet på basis af ænder, burde Retten have foretaget en konkret vurdering af appellantens situation, således som den fremstod ved forordningens vedtagelse set i forhold til situationen for de andre virksomheder i området.

23 I så fald ville Retten ifølge appellanten have fastslået, at på dette tidspunkt var appellanten den eneste virksomhed i området, som indgik i et produktionsnetværk, der var vertikalt integreret. Når man tager i betragtning, at den beskyttede geografiske betegnelse »canard à foie gras du Sud-Ouest« i vare-

specifikationen var forbeholdt små bedrifter, hvilket i praksis omfatter produktionsenheder på under 1 000 opfedningspladser pr. bedrift om året, pålagde forordning nr. 1338/2000 den appellerende virksomhed at vedtage en produktionsstruktur svarende til strukturen hos de andre producenter i området. Ligeledes forbød forordningen andre virksomheder i fremtiden at vedtage et produktionsnetværk i stil med appellantens.

24 For det andet har La Conqueste SCEA gjort gældende, at Retten i den anfægtede kendelses præmis 38-40 fordrejede de anbringender, appellanten har udledt af dommen i sagen Codorníu mod Rådet. Med henvisning til denne doms præmis 18-20 har virksomheden anført, at et annullationssøgsmål til prøvelse af en forordning, som er anlagt af en privatperson, skal antages til realitetsbehandling, for det første når anvendelsen af forordningen medfører en tilsidesættelse af specifikke rettigheder, som denne person ellers kunne have opnået, og når denne situation for det andet udskiller ham i forhold til alle andre erhvervsdrivende.

25 Ved ikke at tage højde for appellantens argumenter, der er udledt af dommen i sagen Codorníu mod Rådet for så vidt angår grundlaget for konstateringen af, at oprindelsesangivelsen, som virksomheden havde påsat sine produkter i 20 år, ikke var omfattet af beskyttelsen af den kommercielle ejendomsret, har Retten ikke taget hensyn til, at appellanten befandt sig i en særlig situation.

26 For det tredje har appellanten gjort gældende, at den anfægtede kendelse er behæftet med en begrundelsesmangel vedrørende anbringendet om, at appellanten var blevet frataget retten til en effektiv domstolsprøvelse. Det anføres i den sammenhæng, at Retten ikke har behandlet argumentet om, at retten til en effektiv domstolsprøvelse, der i Fællesskabets retsorden anerkendes som et almindeligt fællesskabsretligt princip, er til hinder for, at artikel 7 i forordning nr. 2081/92, hvorefter det ikke udtrykkeligt fastslås, at en retmæssigt berørt person i tilfælde af medlemsstatens passivitet er berettiget til at rejse indsigelse direkte over for Kommissionen, fortolkes således, at en effektiv domstolsprøvelse udelukkes.

27 For det fjerde har appellanten gjort gældende, at Retten har fejlfortolket artikel 7 i forordning nr. 2081/92, og at den herved har underkendt appellantens ret til en effektiv domstolsprøvelse.

28 I denne forbindelse påpeges, at henset til den generelle opbygning af forordning nr. 2081/92, således som den særligt kommer til udtryk i trettende betragtning til forordningen, skal artikel 7 fortolkes således, at i tilfælde af, at en medlemsstat ikke til Kommissionen videregiver en indsigelse, som stammer fra en retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person, der også i øvrigt opfylder kravene i artikel 7, stk. 4, må denne person være berettiget til at komme med indsigelser direkte over for Kommissionen.

29 Appellanten har ligeledes påpeget, at Rettens fortolkning, i henhold til hvilken en direkte indsigelse i tilfælde af medlemsstatens passivitet ikke er tilladt, under alle omstændigheder er i strid med det almindelige fællesskabsretlige princip, hvorefter privatpersoner er garanteret en ret til effektiv domstolsprøvelse ved Fællesskabets retsinstanser.

30 Appellanten har i appelskriftet først henvist til kendelse af 26. oktober 2000, Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen (sag C-447/98 P, Sml. I, s. 9097, præmis 74), hvorefter det følger af ordlyden og opbygningen af artikel 7 i forordning nr. 2081/92, at en meddelelse om indsigelse mod en registrering ikke kan indgives af den medlemsstat, der har ansøgt om registreringen, og dernæst anført, at Domstolen har skabt en betydelig for ikke at sige uovervindelig forhindring for retmæssigt berørte personers mulighed for at udøve retten til en effektiv domstolsprøvelse ved Fællesskabets retsinstanser angående Kommissionens forordninger om registrering af oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser.

31 Appellanten har i den sammenhæng anført, at muligheden for at prøve retmæssigheden af forordningen gennem en præjudiciel anmodning, hvilket under alle omstændigheder er en beføjelse, der er tillagt de nationale retsinstanser, senest blev afskåret ved Frankrigs Conseil d'État dom af 8. juni 2001, hvori det blev afvist at prøve retmæssigheden af de franske myndigheders afvisning af at tage hensyn til appellantens indsigelser vedrørende registreringen af »canard à foie gras du Sud-Ouest« under de omtvistede betingelser.

Domstolens bemærkninger

32 I medfør af artikel 119 i Domstolens procesreglement kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen er ugrundet, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen.

Det første anbringende

33 For så vidt angår det første anbringende skal det fastslås, at Retten har foretaget en korrekt anvendelse af Domstolens praksis, i henhold til hvilken fysiske eller juridiske personer kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt af en bestemmelse, som i sin natur og i sit indhold har en almengyldig karakter, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem

fra alle andre (jf. bl.a. dommen i sagen Codorníu mod Rådet, præmis 19 og 20, og kendelse af 5.7.2001, sag C-341/00 P, CNPA m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5263, præmis 25 og 26).

34 Det fremgår nemlig, at forordning nr. 1338/2000 ikke berører appellanten i kraft af andet end virksomhedens rolle som erhvervsdrivende, der producerer ænder til foie gras i det berørte geografiske område, som dette er fastlagt i vare-specifikationen vedhæftet registreringsansøgningen, og markedsfører varer af denne produktion. Det drejer sig om en økonomisk aktivitet, som kan udøves til enhver tid og af en hvilken som helst virksomhed.

35 Det forhold, at appellanten ved vedtagelse af forordning nr. 1338/2000 befandt sig i en sådan situation, at virksomheden var nødsaget til at foretage visse justeringer af produktionsstrukturen for at overholde forordningens krav, er ikke tilstrækkeligt til, at appellanten er individuelt berørt på samme måde som adressaten for en retsakt.

36 For det første, selv hvis man antog, at Kommissionen i henhold til en specifik bestemmelse i forordning nr. 2081/92 under vedtagelsen af forordning nr. 1338/2000 skulle have taget hensyn til visse enkeltpersoners situation, ville dette krav ikke frigøre appellanten fra forpligtelsen til at påvise, at virksomheden påvirkes på en måde, der udskiller denne fra alle andre (jf. i denne retning bl.a. dom af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillian Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 59-62).

37 For det andet, som appellanten selv har bemærket, gælder kravet om at vedtage en produktionsstruktur, som respekterer grænserne for den maksimale pro-

duktion af ænder, der er fastlagt i varespecifikationen, som er vedlagt en anmodning om registrering, i lige så høj grad for alle andre erhvervsdrivende, som ønsker at markedsføre andeprodukter under brug af den beskyttede geografiske betegnelse »canard à foie gras du Sud-Ouest«.

38 Det følger heraf, at det var korrekt, at Retten i den anfægtede kendelses præmis 36 fastslog, at forordning nr. 1338/2000 berørte appellanten på samme måde som alle andre producenter, der aktuelt eller potentielt befandt sig i en lignende situation. Det første anbringende er derfor åbenbart ugrundet.

Det andet anbringende

39 For så vidt angår det andet anbringende er det tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af præmis 14-16 ovenfor, at Retten i den anfægtede kendelses præmis 36 og 37 afviser appellantens argumenter om, at denne befandt sig i en særlig faktisk situation i forhold til andre producenter af ænder til foie gras i det berørte område.

40 Herefter kan Retten ikke kritiseres for at have forvansket appellantens anbringender, idet den i den anfægtede kendelses præmis 38-40, i forbindelse med argumenterne udledt af dommen i sagen Codorníu mod Rådet, begrænsede sig til at undersøge, hvorvidt appellanten kunne gøre gældende, at virksomheden var individuelt berørt af forordning nr. 1338/2000, for så vidt forordningen i Codorníu-dommens forstand gjorde indgreb i specifikke rettigheder.

41 Det er ligeledes åbenbart, at det andet anbringende må forkastes.

Det tredje og fjerde anbringende

42 Før rigtigheden af det tredje og fjerde anbringende undersøges, hvilket skal gøres under ét, skal det bemærkes, således som det fremgår af den anfægtede kendelses præmis 42-52, at Retten, da den afviste appellantens anbringende om den angivelse krænkelse af de proceduremæssige garantier, som appellanten burde have haft i medfør af artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 2081/92, og at virksomheden derved var blevet frataget enhver effektiv adgang til domstolsprøvelse ved Fællesskabets retsinstanser, fastslog, at denne forordning ikke på fællesskabsplan etablerer specifikke proceduremæssige garantier for den enkelte, og, at medmindre der anlægges annullationssøgsmål ved Domstolen i medfør af artikel 226 EF, tilkommer det alene de nationale retsinstanser, i givet fald efter en præjudiciel forelæggelse for Domstolen i medfør af artikel 234 EF, at træffe afgørelse vedrørende lovmæssigheden af den pågældende nationale retsakt, i henhold til hvilken de kompetente nationale myndigheder har bestemt ikke at videresende de indsigelser til Kommissionen, som en borger har indgivet i henhold til artikel 7, stk. 3.

43 Domstolen har allerede fastslået i præmis 72 i ovennævnte kendelse i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, at det følger af artikel 7, stk. 1 og 3, i forordning nr. 2081/92, at en meddelelse om indsigelse mod en påtænkt registrering kun kan indgives til Kommissionen af en medlemsstat, der forinden har modtaget en henvendelse fra en fysisk eller juridisk person, der kan påvise en berettiget økonomisk interesse.

44 Med rette antog Retten ligeledes i den anfægtede kendelses præmis 45, at denne fortolkning ikke svækkes af henvisningen til trettende betragtning til forordning nr. 2081/92, eftersom denne udtrykkeligt fastslår, at meddelelsen til Kommissionen om en retmæssigt berørt persons indsigelser skal ske »via den givne medlemsstat«.

45 I præmis 74 i kendelsen i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen fastslog Domstolen også, at indsigelsesproceduren, der

er indført ved artikel 7 i forordning nr. 2081/92, følgelig ikke skal finde anvendelse på indsigelsessager, der verserer mellem den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har anmodet om registrering af en betegnelse, og en fysisk eller juridisk person, som har bopæl eller hjemsted i denne medlemsstat (jf. også dom af 6.12.2001, C-269/99, Kühne m.fl., Sml. I, s. 9517, præmis 55).

46 I modsætning til appellantens påstand er denne fortolkning af artikel 7 i forordning nr. 2081/92 ikke i modstrid med den alle tilkommende ret til en effektiv domstolsprøvelse, således som den er garanteret i fællesskabsretten som et almindelig fællesskabsretligt princip, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner og er hjemlet i artikel 6 og 13 i den europæiske konvention om beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder (jf. bl.a. dom af 15.5.1986, sag 222/84, Johnston, Sml. s. 1651, præmis 18 og 19, og af 15.10.1987, sag 222/86, Heylens m.fl., Sml. s. 4097, præmis 14).

47 I overensstemmelse med det almindelige fællesskabsretlige princip tilkommer det de nationale domstole at træffe afgørelse vedrørende lovligheden af en ansøgning om registrering af en betegnelse indgivet til Kommissionen af de kompetente myndigheder i en medlemsstat på samme betingelser vedrørende prøvelsen, som gælder for enhver anden endelig beslutning, der er truffet af samme nationale myndighed, og som kan være til skade for de rettigheder, der tilkommer tredjemand efter fællesskabsretten, og de nationale domstole skal derfor realitetsbehandle en sag, der anlægges herom, selv om de nationale processuelle regler ikke foreskriver dette i sådant tilfælde (jf. Kühne m.fl.-dommen, præmis 57 og 58).

48 I øvrigt skal det bemærkes, at i Frankrigs Conseil d'États dom af 8. juni 2001, som appellanten har vedlagt som bilag til replikken, frifindes den franske regering for La Conqueste SCEA's påstand om annullation af regeringens afgørelse om indgivelse af registreringsansøgning til Kommissionen, bl.a. fordi de franske myndigheder, da de medtog mængden af opfedningspladser blandt kriterierne til sikring af produktets kvalitet, ikke foretog et åbenbart urigtigt skøn.

49 Appellanten havde således i den foreliggende sag en ret til domstolsprøvelse ved de nationale retsinstanser, som faktisk blev udnyttet. Der er derfor ikke behov for at undersøge appellantens påstand om, at retten til en effektiv domstolsprøvelse, således som den garanteres i fællesskabsretten, medfører, at annullationssøgsmål fra fysiske eller juridiske personer, der ikke opfylder kravene i artikel 230, stk 4, EF, skal antages til realitetsbehandling.

50 Det følger af det forudgående, at det tredje og fjerde anbringende også er åbenbart ugrundet.

51 Appellen må således forkastes som åbenbart ugrundet, jf. procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger, og appellanten har tabt sagen, bør virksomheden pålægges at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

for ret:

1) **Appellen forkastes.**

2) **La Conqueste SCEA betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 30. januar 2002.

R. Grass

Justitssekretær

N. Colneric

Formand for Anden Afdeling